

Banjo-orkest 'on tour'...

“ Concertreis naar Oostenrijk (Mittelberg) van 16 tot 22 juli 2015”

Met veel genoegen mochten wij vier en twee jaar geleden een kort relaas uitbrengen over de concertreizen die het Banjo-orkest, na de heropstart in 2007, toen had georganiseerd naar Oostenrijk en Zuid-Duitsland. Gezien ons vast voornemen om de concertreis om de twee jaar over te doen, waren wij dit jaar alweer zo ver. Oostenrijk en Zuid-Duitsland, here we come!

Gemakkelijker gezegd dan gedaan, want dergelijke organisatie is zeer arbeidsintensief. Opnieuw namen Bernard en Annemie De Tavernier het op zich om deze -opnieuw zeer geslaagde- concertreis voor te bereiden. Neen, niet vanuit hun luie zetel in het rurale Beselare, maar ze gingen ook diverse keren ter plaatse. Ze zijn er ondertussen ook thuis. Niet alleen dient een geschikte locatie voor het verblijf te worden gevonden, maar ook de toeristische diensten ter plaatse worden bezocht en allerlei concrete afspraken worden gemaakt. Maar andermaal hebben, niet alleen zichzelf, maar ook het comité 'Reis', hun uiterste best gedaan, en met een overweldigend succes.

Ditmaal was Mittelberg, gelegen in het Kleinwalsertal in Oostenrijk, een dal in de deelstaat Vorarlberg ons doel. Dit stukje Oostenrijk is enkel vanuit Duitsland toegankelijk. Het dal kent slechts vier dorpen, namelijk Mittelberg, Riezlern, Kirschegg en Baad, gesitueerd op een hoogte tussen 1.086 en 2.536 meter. Het Lechtal waar wij meer dan vijftig jaren geleden en ook tijdens onze twee vorige concertreizen verbleven, strekt zich parallel uit ten zuidoosten van het Kleinwalsertal. Een waarachtig wandelparadijs met verschillende kabelliften die de toeristische medemens naar ongekende hoogten leiden en tijdens de winterperiode een erg geapprecieerd skioord.

Opnieuw zijn Bernard en Annemie erin geslaagd ons op een meer dan gedegen wijze te herbergen (zowel in de gewone als ook in de letterlijke zin van dat woord). Het Aparthotel Kleinwalsertal bestaat eigenlijk uit een verzameling van appartementen die elk een individuele eigenaar kennen. Het beheer ervan wordt aan de hoteluitbater overgelaten, die deze, tijdens de periode waarin de appartementen niet door de eigenaars betrokken worden, aan toeristen verhuurt. Alles erop en eraan en op de juiste plaats: prima verblijfruimtes, een mooie wellness-site, overdekt zwembad, gymruimte, sporthal, bowling en tennispleinen. In elk geval een impressionant geheel. We zijn er erg verwend geweest en lieten ons dat welgevallen, in weerwil van de af en toe ijzeren discipline die ons indertijd in 't college was bijgebracht, overigens met wisselend succes toen.

We kregen er opnieuw enkele nieuwe 'beschermden' bij, zijnde onze vaste vriendenkring van sympathisanten, zodat een

groep van 71 deelnemers op donderdag 16 juli 2015 richting Oostenrijk trok, enkele met de eigen wagen, de overige met de bus. Ditmaal een sublieme bus, die zelfs over een gedegen aircosysteem beschikte zodat we de niet-bestelde saunatoestanden van voor twee jaar bij de terugkeer niet meer hebben voorgehad.

Na een voorspoedige reis konden wij in de vooravond het Aparthotel in Mittelberg gaan innemen. Een werkelijke openbaring. Ons reisteam haalde opnieuw een héél hoge score. Wat overigens ook niet te onderschatten valt, ook de weg naar de bar werd vlot gevonden, want met het oog op de komende week vergde zoiets uiteraard een gedegen en grondige verkenning. Kwestie van op zekerheid te spelen.

Ons verblijf verliep perfect volgens de reisplanning ons voordien door het reiscomité overgemaakt in een prachtige brochure. We vertrokken op vrijdag 17 juli al tamelijk vroeg naar Ottobeuren, waar de Benediktijnerkerk in zwaar barokke stijl werd bezocht. Spontaan ontstond vooraan in de kerk een klein gelegenheidskoor gevormd door enkele muzikanten en beschermleden, dat alle aanwezigen in de kerk muissstil kreeg bij de aanhef van Alta Beata Trinita, ons zeer innig gebracht. Na de middag brachten wij ons eerste concert in Bad Wörishofen. In een prachtig zomerweer werd onze muziek door de aanwezige toehoorders erg gesmaakt. Dat weertje inspireerde sommige muzikanten tot werkelijk weergaloze muzikale hoogstandjes.

In de vooravond keerden wij terug naar Mittelberg, nadat eerst nog een twintigtal vrienden netje in Oberstdorf werden afgezet. Die hadden zich vooraf ingeschreven om aldaar een spektakel te gaan bijwonen, 'Wilde-Mandle-Tanz' geheten. Slechts inwoners van Oberstdorf mogen hierbij performeren, gehuld in takken die afkomstig moeten zijn van de bossen op een bepaalde hoogte, terwijl de acts steeds worden ondersteund door een blaaskapel, die niets anders doet dan anderhalf uur hetzelfde, op den duur populair, deuntje, te spelen. Het was wel iets zeer bijzonders.

Op zaterdag 18 juli bracht een kabellift alle muzikanten, beschermleden en vooral ook ons geluidsmaterieel naar ongekende hoogten, meer bepaald in Riezlern waar om 11.00 uur een concert was voorzien in het Bergstation Kanzelwandbahn. Voordien hadden wij bij Alfons Bouckaert Gods zegen afgesmeekt opdat die cabientjes niet van die kabeltjes zouden denderen. We werden verhoord.

Ook daar werd gespeeld onder een loden zon, zodat besloten werd voortaan bij de optredens onder dergelijke zon ons nieuw uniform-onderdeel, in de vorm van een voor iedereen gelijke zwarte pet, aan te wenden. Kale of kalende kopjes zijn immers niet zo goed tegen die felle zon bestand, moet men weten.

Na in die schitterende natuur van een Brotzeit genoten te hebben, trokken we door naar hetgeen eigenlijk het hoogtepunt van onze concerten diende te worden, namelijk het door zo vele mensen zo goed gekende Sonthofen. Historisch onderzoek had aan het licht gebracht dat het Banjo-orkest (naast de collegeharmonie) hier van 28 tot en met zondag 30 juli 1961 (liefst 54 jaren geleden) te gast was. Sonthofen vierde er thans het honderdjarig bestaan van de Stadtkapelle, de lokale muziekvereniging, en we mochten er de 'top of the bill' vormen. Het werd een zeer hartelijk weerzien met vrienden van indertijd, in een kolossale feesttent die we door ons enthousiast optreden in rep en roer hebben gezet. Naast ons speelden die dag ook de Lamas, een razend populaire lokale schlagergroep, die volgens ons toch wel eerder iets had van de Romeo's in België.

's Avonds genoten zowel de bar van het Aparthotel als het buitenterras van onze aanwezigheid. In het hotel verbleven tal van bejaarde Duitsers, waarvan enkele die avond, hoog op een balkon verheven, nogal protest voerden tegen het wellicht iets te rumoerige gedoe van die Belgen op het buitenterras. Veel hebben wij ons hiervan niet aange trokken, want we herinneren ons dat het in onze Belgische geschiedenis, meer bepaald vorige eeuw, in zake lawaai wel een tweetal keren in de omgekeerde richting is gegaan.

Opnieuw onder een stralend zomerweer traden we op zondag 19 juli in de voormiddag op in het gekende winteroord Oberstdorf, waar weerom onze zwarte petten echt hun dienst hebben bewezen, kwestie van onze hersenen niet te laten koken.

Uit dankbaarheid hadden we traditioneel aan de uitbaters van het Aparthotel aangeboden om aan de talrijke gasten een avondconcert aan te bieden. De locatie buiten aan het hotel was select, maar de regen (de enige maal dat we die hebben gezien) bleek een spelbreker, zodat binnen werd gespeeld, eveneens met zeer goed gevolg.

Maandag 20 juli bood ons een vrije dag. Zij die het wensten (weerom was het motto: alles kan, alles mag, niets moet), maakten een uitstap naar Füssen, met bezoek aan het historische stadscentrum, de winkelstraatjes, een boottochtje op de Hopfensee.

Enkelen bleven thuis om voor dezelfde avond de Abschiedstunde voor te bereiden.

Onder de begeleiding van het ondertussen legendarisch geworden Housecombo, in de schoot van het orkest ontstaan, werd dank gezegd aan velen die dit allemaal opnieuw hadden mogelijk gemaakt. Enkele vrienden en beschermleden mochten eveneens onder begeleiding van het Housecombo performeren, en ze deden het schitterend. Het werd opnieuw een avond vol nostalgie, waarbij ook onze 'grote leider' Alfons Bouckaert, op zijn 91ste nog altijd even monter, fris en pienter, zijn wijze woorden tot ons richtte.

De laatste dag, dinsdag 21 juli (waarbij we aan het ontbijt het bezoek kregen van Koning Filip, Koningin Mathilde en ook de Franse president Hollande), bracht voor de meesten een uitstap naar Breitachklamm.

In de vooravond trok men dan te voet naar het centrum van onze verblijfplaats Mittelberg, voor ons laatste reisconcert. Het werd in een mooie omgeving een avond vol romantiek, waarbij wel uit de zielendalen diepe zuchten opstegen, omdat het onze laatste avond was. De miserabele gevoelens bij het afscheid werden nadien doorgespoeld met kleine, en vooral grosse Bieren. Het hielp ons om 'la tristesse' van de laatste avond te verteren.

Op woensdag 22 juli werden we weer thuis in Menen onthaald.

Of er nog tweejaarlijkse concertreizen volgen? Zeker weten, het reiscomité is al aan de slag! En hoelang wij die nog mogen verwachten in de toekomst? Geen probleem, zolang de voorraad strekt, zowel van reizen als van muzikanten. De tand des tijds knaagt ondertussen wel een beetje, maar het is de meesten niet eens aan te zien. We stelden overigens recent vast dat we sinds onze comeback in 2007 naar aanleiding van 175-jaar St.-Aloysiuscollege al aan het 64ste concert toe zijn. Grüss Gott!

We besluiten met onze oprecht gemeente dank te betuigen aan het St.-Aloysiuscollege in de persoon van de directeur, de heer M. Dehaene, die ons ondertussen steeds verder alle mogelijke faciliteiten blijft verlenen, zowel wat betreft de repetiteerruimte in de kapel, als het gebruik van materieel. Wat zouden we zonder hem zijn? Weinig, écht zeer weinig!

Marc Decramer

